

VU Research Portal

Case note: Rechtbank Amsterdam

Van, A.J.

2005

[Link to publication in VU Research Portal](#)

citation for published version (APA)

Van, A. J., (2005). *Case note: Rechtbank Amsterdam*, Sep 20, 2004. (Letsel & Schade; Vol. 2005, No. 4).

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal ?

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

E-mail address:

vuresearchportal.ub@vu.nl

212**Rechtbank Amsterdam 20 september 2004**

(mr. M.L.D. Akkaya; rolnr. 275781/HA RK 03.1041)

Kosten voorlopig deskundigenonderzoek.

Nu uit het deskundigenrapport genoegzaam blijkt dat de SEH-arts, verbonden aan het AMC, is tekortgeschoten in de uitvoering van zijn taak, meent de rechtbank dat de kosten van het deskundigenbericht voor rekening van het AMC dienen te komen.

Anne RODRIGUES wonende te Amsterdam, verzoekster, procureur mr. A.M. Vogelzang,

tegen

het Academisch Medisch Centrum, gevestigd te Amsterdam, verweerster, procureur mr. P. van der Nat.

De voorafgaande correspondentie**1. Geachte mevrouw Huisman,**

Bij brief van 23 juli jongstleden stuurde u mij afschriften van het deskundigenrapport en de eindnota in bovengenoemde zaak, waarvoor mijn dank.

Ingevolge artikel 205 lid 2 Rv moet de rechter nu vaststellen welk deel van de eindnota ieder der partijen moet dragen.

Hierbij wil ik graag onder de aandacht brengen:

Hof Amsterdam 29 januari 2004 met noot van mr A.J. Van (L&S2004/9) en Rechtbank Maastricht 15 augustus 2002 (L&S 2003/67).

Op basis van deze jurisprudentie geef ik de rechter in overweging de eindnota in casu geheel voor rekening te laten komen van het AMC nu de deskundige de visie van het AMC niet deelt, integendeel zelfs, en de financiële draagkracht van het AMC die van cliënte verre overstijgt. Een afschrift van deze brief zend ik per gelijke post naar de raadvrouw van het AMC.

In afwachting van uw spoedige berichten hieromtrent, verblijf ik,

met vriendelijke groet,

A.M. Vogelzang.

2. Geachte dames en heren,

Uw brief van 23 juli 2004 ontving ik in goede orde, waarvoor dank.

Tevens ontving ik de brief van mevrouw mr. A.M. Vogelzang aan u van 29 juli 2004, naar aanleiding waarvan cliënte eraan hecht het volgende onder uw aandacht te brengen.

1. Hoewel correct is dat de rechter ingevolge art. 205 lid 2 Rv heeft vast te stellen welk deel van de eindnota ieder der partijen moet dragen, kan cliënte zich niet vinden in het voorstel van mevrouw Rodrigues dat het AMC deze kosten heeft te voldoen.

2. Daargelaten dat het AMC gemotiveerd heeft aangegeven waarom zij zich niet kan vinden in het concept-deskundigenbericht, staat vast dat de benoemde deskundige heeft gewerkt met veronderstellingen, terwijl op de betreffende punten de feiten niet vaststaan en voorts dat de deskundige anderszins feiten heeft genegeerd (als voorbeeld is te noemen de schriftelijke bevestiging van de arts dat beiderzijds geen sprake was van krachtsverlies). Bovendien blijkt uit het deskundigenbericht dat door het handelen in het AMC geen schade voor mevrouw Rodrigues is ontstaan. Geenszins staat dan ook aansprakelijkheid van het AMC jegens mevrouw Rodrigues vast.

3. De verwijzing naar de zijdens mevrouw Rodrigues aangehaalde uitspraken faalt. Immers, in de zaak waarin het Amsterdamse hof op 19 januari 2004 uitspraak deed, stond vast dat de verzekeraar aansprakelijk was voor een verkeersongeval, verder dat verzoekster daardoor schade had geleden en dat het deskundigenbericht was gendiceerd om inzicht te krijgen in de omvang van haar schade. De zaak van de rechtbank Maastricht (L&S 2003/67) betreft een dagvaardingsprocedure waarin schadevergoeding werd gevorderd; de rechtbank wees op 15 augustus 2002 tussenvonnissen waarin onder andere tot de slotsom werd gekomen dat artsen, verbonden aan het aangesproken ziekenhuis, niet overeenkomstig de norm hadden gehandeld. Dit, tezamen met de draagkracht van partijen leidde tot de beslissing dat het ziekenhuis in het voorkomende geval de kosten van het deskundigenbericht hadden voor te schieten. Evident is dat beide zaken zich niet vergelijken met de onderhavige en mitsdien dat een grond ontbreekt de nota van de heer Rutten voor rekening van het AMC te laten komen.

Kopie dezes wordt heden gezonden aan mevrouw mr. A.M. Vogelzang, voornoemd.

Met vriendelijke groet,
D.M. Looten advocaat

De uitspraak

(...)

Partijen worden hierna Rodrigues en het AMC genoemd.

Verder verloop van de procedure

1. Bij beschikking van 5 april 2004 heeft de rechtbank een voorlopig deskundigenbericht bevolen. Daarbij is bepaald dat ten laste van Rodrigues een voorschot ter zake van de kosten van de deskundige door de griffier van deze rechtbank in debet wordt gesteld, welk voorschot werd bepaald op een door de deskundige te begroten bedrag.

2. De deskundige heeft het voorschot bepaald op € 2.713,20. De eindnota bedroeg (inclusief genoemd voorschot) € 2.713,20.

3. De deskundige heeft op 7 juli 2004 zijn rapport uitgebracht.

4. De zaak is pro forma aangehouden tot 23 augustus 2004, teneinde partijen in de gelegenheid te stellen mede te delen of tussen hen een geding aanhangig is over de vordering waarop het deskundigenbericht betrekking heeft.

5. Uit de brieven van beide procureurs van respectievelijk 29 juli 2004 en 3 augustus 2004 is gebleken dat tussen partijen geen geding aanhangig is.

6. Bij brief van 29 juli 2004 heeft Rodrigues zich op het standpunt gesteld dat de kosten van het deskundigenbericht volledig voor rekening van het AMC dienen te komen. Het AMC heeft daarentegen betoogd dat er geen grond is om deze kosten ten laste van haar te laten komen.

Gronden van de beslissing

7. Artikel 205 leden 2 en 3 Rv bepalen:

2. Indien ten aanzien van een partij, met toepassing van het derde lid van artikel 199, het bedrag van de schadeloosstelling en het loon van deskundigen voorlopig in debet zijn gesteld, stelt de rechter op het moment van toezending van het schriftelijke bericht aan partijen of afgifte van het proces-verbaal van de slotsom van het mondelinge verslag, dan wel zo spoedig mogelijk daarna, vast welk deel van dit bedrag elk der partijen dient te dragen en veroordeelt hen dienovereenkomstig tot voldoening aan de griffier. Artikel 243, derde lid, is van overeenkomstige toepassing.

3. Het tweede lid blijft buiten toepassing wanneer op het moment van de toezending aan de rechter is gebleken dat tussen partijen een geding aanhangig is over de vordering waarop het bericht of verhoor van deskundigen betrekking heeft.

8. Het derde lid vindt, op grond van hetgeen hiervoor onder 5. werd vermeld, geen toepassing.

9. De rechtbank is in het onderhavige geval van oordeel dat de kosten van het voorlopig deskundigenbericht ten laste van het AMC moeten worden gebracht, nu uit het deskundigenrapport genoegzaam blijkt dat de SEH-arts, verbonden aan het AMC, is tekortgeschoten in de uitvoering van zijn taak.

10. Het voorgaande leidt tot de navolgende beslissing.

Beslissing

De rechtbank:

– veroordeelt het AMC te betalen aan de griffier van deze rechtbank een bedrag van € 2.713,20 (tweeduizend zevenhonderddertien euro en twintig eurocent).

213

Noot

De kosten van het deskundigenbericht

A.J. Van¹

Feiten en omstandigheden

Verzoekster meldt zich op 3 april 2002 op de afdeling Spoedeisende Hulp (SEH) van het Academisch Medisch Centrum (AMC) te Amsterdam, in verband met klachten van hevige pijn in de rug en een tintelend gevoel dat van de voeten tot in de heupen is opgetrokken. Zij is op dat moment 23 jaar oud. Kort na binnenkomst wordt zij gezien door een verpleegkundige. Deze noteert haar klachten, vermeldt dat de klachten diezelfde ochtend zijn ontstaan en sterk progressief zijn, en informeert de dienstdoende SEH-arts.

De SEH-arts neemt bij verzoekster een anamnese af. In het statusformulier vermeldt hij: "Plots pijn rechter lumbaalstreek. Geen trauma. Tintelingen benen/droge mond." Na onderzoek komt hij tot de diagnose: lage rugpijn met hyperventilatiesyndroom (HVS) beeld. De arts stuurt verzoekster huiswaarts met pijnstilling en het advies om, als zij zich niet beter voelt, de volgende dag contact op te nemen met haar huisarts. De volgende dag wordt verzoekster opgenomen in het VU Medisch Centrum. Daar blijkt dat bij haar een viervoudige hernia en een progressieve dwarslaesie bestaat.

Procedureverloop

Op basis van bovenstaande feiten vraagt verzoekster de rechtbank een voorlopig deskundigenbericht te laten uitbrengen door een anesthesioloog gespecialiseerd op het gebied van de SEH. Bij beschikking van 5 april 2004 wijst de rechtbank het verzoek toe. Daarbij legt de rechtbank aan verzoekster de betaling op van een voorschot op de kosten van het deskundigenbericht. Omdat verzoekster procedeert op basis van een toevoeging, worden deze kosten door de griffier in debet gesteld.

Op 7 juli 2004 brengt de deskundige zijn rapport uit. Het rapport bevat onder meer de volgende passages:

Als werkdiagnose werden lage rugpijn en hyperventilatiesyndroom (HVS) genoemd. Zoals reeds onder a. genoemd, is de onvolledige anamnese hierbij cruciaal. Met name de diagnose HVS had op deze gronden niet gesteld kunnen worden zonder eerst onderliggende somatische aandoeningen uit te sluiten en verder onderzoek te doen. Ook erge pijn en angst kunnen hyperventilatie veroorzaken, maar kunnen niet beschouwd worden als hyperventilatiesyndroom. Ook de anamnese zoals vermeld in het statusformulier is niet geheel passend bij de diagnose HVS. [...]

Het is de vraag of een in een vroeger stadium gestelde diagnose het beleid in dit geval zou hebben gewijzigd. Volgens

¹ Deze bijdrage is totstandgekomen in het kader van de activiteiten van de projectgroep 'medische deskundigen in de rechtspleging' van de VU. Voor meer informatie zie www.rechten.vu.nl/iwmd

de ontslagbrief van de afdeling neurologie van het VU-ziekenhuis d.d. 5 juni 2002, kenmerk 8.532.656, werd een operatieve ingreep niet verricht voornamelijk vanwege de lokalisatie van de afwijkingen, hetgeen een operatie via een costotransversale benadering op meerdere niveaus noodzakelijk zou maken, hetgeen een zeer forse ingreep betekent. Bij verdere achteruitgang echter, zou dit alsnog heroverwogen worden. Omdat de dagen daarop de kracht langzaam verbeterde, werd van operatie verder afgezien. Het is dus de vraag of operatief ingrijpen in een vroeger stadium de uiteindelijke toestand inderdaad verbeterd zou hebben, met inachtneming van de relatief hoge risico's op complicaties bij een dergelijke ingreep.

De eindnota van de deskundige bedraagt € 2.713,20. Om partijen in de gelegenheid te stellen te laten weten of tussen hen inmiddels een bodemprocedure aanhangig is, houdt de rechtbank de zaak een aantal weken pro forma aan.

Bij brief van 29 juli 2004 vraagt verzoekster de rechtbank om verweerster te veroordelen in de kosten van het deskundigenbericht. Als redenen voert zij aan dat de deskundige de visie van verweerster niet deelt en dat de financiële draagkracht van verweerster de hare verre overstijgt. Ter nadere onderbouwing van haar verzoek wijst zij op de uitspraken Hof Amsterdam 29 januari 2004 (L&S 2004/9) en Rechtbank Maastricht 15 augustus 2002 (L&S 2003/67).

Verweerster bestrijdt de zienswijze van verzoekster. Bij brief van 3 augustus 2004 voert zij aan dat de feiten waarop de deskundige zijn rapport heeft gebaseerd, onvoldoende vast staan. Bovendien blijkt uit het deskundigenbericht niet dat het missen van de diagnose bij verzoekster heeft geleid tot het ontstaan van schade. Aldus staat de aansprakelijkheid van verweerster niet vast. Tot slot mist de door verzoekster aangehaalde rechtspraak hier toepassing. In de procedure die leidde tot het arrest van het Hof Amsterdam bestond, in tegenstelling tot het onderhavige geval, geen discussie over de aansprakelijkheid. De uitspraak van de rechtbank Maastricht betrof een tussenvonnis in een bodemprocedure. Daarin had de rechtbank als vaststaand feit aangenomen dat de artsen die waren verbonden aan het ziekenhuis van gedaagde niet overeenkomstig de norm hadden gehandeld.

De rechtbank oordeelt ten gunste van verzoekster:

De rechtbank is in het onderhavige geval van oordeel dat de kosten van het voorlopig deskundigenbericht ten laste van het AMC moeten worden gebracht, nu uit het deskundigenrapport genoegzaam blijkt dat de SEH-arts, verbonden aan het AMC, is tekortgeschoten in de uitvoering van zijn taak.

Commentaar

1. De hoofdregel van ons burgerlijk procesrecht is dat de eisende of verzoekende partij de kosten van een (voorlopig) deskundigenbericht dient te dragen.² Uit de

jurisprudentie blijkt dat hiervan kan worden afgeweken, als de aansprakelijkheid van de gedaagde of gerekwetreeerde partij vaststaat.³ In dat geval zijn de kosten van het deskundigenbericht aan te merken als 'redelijke kosten ter vaststelling van schade en aansprakelijkheid' in de zin van artikel 6:96 lid 2 onder b BW.

2. In de onderhavige procedure gaat de rechtbank Amsterdam nog een stap verder, door de kosten van het deskundigenbericht ook voor rekening van de gerekwetreeerde te brengen wanneer een aansprakelijkheidsgrond lijkt te bestaan, maar nog niet aan alle voorwaarden van aansprakelijkheid is voldaan. De uitspraak bouwt daarmee voort op het arrest *Bravenboer/London*.⁴ Daarin was de vraag aan de orde of kosten ter vaststelling van schade en aansprakelijkheid als bedoeld in art. 6:96 lid 2, onder b, BW kunnen worden toegewezen in een geval waarin niet of nog niet in rechte is komen vast te staan dat schade is geleden en de kosten juist worden gemaakt om vast te stellen of schade is geleden. De Hoge Raad stelde voorop dat art. 6:96 lid 2, onder b, BW daarvoor geen grondslag biedt, omdat deze bepaling het bestaan van een wettelijke verplichting tot schadevergoeding veronderstelt. Vervolgens benadrukte de Hoge Raad evenwel dat iemand die een als wanprestatie of onrechtmatige daad te kenschetsen gedraging heeft verricht op grond van art. 6:98 BW in beginsel aansprakelijk is voor alle schade die de benadeelde als gevolg daarvan heeft geleden, daaronder begrepen de (redelijke) kosten ter vaststelling van schade en aansprakelijkheid, zelfs wanneer uiteindelijk niet komt vast te staan dat schade is geleden. Een voorwaarde is wel dat deze kosten zijn gemaakt als gevolg van de wanprestatie of onrechtmatige daad (*sine qua non*-verband) en dat zij daarmee in een zodanig verband staan dat zij de daarvoor aansprakelijke persoon, mede gezien de aard van de aansprakelijkheid en de schade, kunnen worden toegerekend.

3. Er zijn derhalve drie voorwaarden: er moet sprake zijn van een wanprestatie of onrechtmatige daad, een *condicio sine qua non*-verband met de kosten en toerekenbaarheid van de kosten aan de aansprakelijke persoon. Is in het onderhavige geval aan deze voorwaarden voldaan? Uit het deskundigenbericht blijkt dat een onvolledige anamnese is afgenomen, op basis waarvan de achteraf onjuist gebleken diagnose hyperventilatiesyndroom niet had mogen worden gesteld. Voor de rechter-commissaris is dat voldoende om aan te nemen dat de betrokken arts niet de zorgvuldigheid in acht heeft genomen die mag worden verwacht van een redelijk bekwaam en redelijk handelend beroepsgenoot. Dat is een juiste,

² Zie de artikelen 195 en 205 lid 2 Rv.

³ Zie onder meer: Hof Arnhem 8 juli 2003, NPs 2003, nr. 9 (Sterpolis/Bakker); Hof Amsterdam 29 januari 2004, L&S 2004/9 m.nt. A.J. Van en Hof Arnhem 13 september 2005, L&S 2005/219 (deze aflevering). Een mijns inziens onjuiste beslissing (zeker in het licht van het hierna te bespreken arrest *Bravenboer/London*) is Rechtbank Amsterdam 16 februari 2005, LJN: AS8816. Hierin bepaalde de rechtbank dat partijen ieder de helft moesten dragen van de kosten van het deskundigenbericht, ondanks het feit dat de gedaagde de aansprakelijkheid voor de schade had erkend.

⁴ HR 11 juli 2003, NJ 2005/50 m.nt. JBMV.

maar gedurfde beslissing. Het toepassen van de zorgvuldigheidsnorm in gevallen van medische aansprakelijkheid is immers een moeilijke aangelegenheid en dat geldt te meer wanneer dat, zoals hier, dient te geschieden binnen het beknopte bestek van een voorlopig deskundigenbericht. Menig rechter-commissaris zou, om de bodemrechter niet al te zeer voor de voeten te lopen, de kosten van het deskundigenbericht voor rekening van de verzoekster hebben gelaten. Vanuit het oogpunt van de rechtzoekenden valt de uitspraak zonder meer toe te juichen. De financiële risico's die zij lopen bij het indienen van een verzoek voorlopig deskundigenbericht (ter herinnering: de eindnota van de deskundige in deze zaak bedroeg € 2.713,20) worden hierdoor aanzienlijk kleiner en beter te overzien.

4. Naar ik heb begrepen, is in deze zaak inmiddels een bodemprocedure aanhangig bij de rechtbank Amsterdam. Daarin zal de rechter zich definitief moeten uitspreken over de kosten van het deskundigenbericht. Gelat op de inhoud van het deskundigenbericht is niet ondenkbaar dat de rechtbank de vordering van de benadeelde zal afwijzen. De deskundige betwijfelt immers of eerder operatief ingrijpen de uiteindelijke toestand wel zou hebben verbeterd. Het ontbreken van schade hoeft de bodemrechter echter niet te beletten om de kosten van het deskundigenbericht voor rekening te laten van het ziekenhuis. Een voorwaarde is wel, zo valt op te maken uit het arrest *Bravenboer/London*, dat in de bodemprocedure komt vast te staan dat het ziekenhuis bij de uitvoering van de geneeskundige behandelingsovereenkomst een verwijtbare medische fout heeft begaan. Dat lijkt een haalbare eis. Er is derhalve zeker iets te zeggen voor de door verzoekster gekozen aanpak.

5. Uit een recente uitspraak van de rechtbank Arnhem⁵ blijkt dat de bodemrechter het ziekenhuis daarnaast kan veroordelen tot betaling van de kosten die de benadeelde heeft moeten maken voor het inwinnen van medisch advies. De rechtbank overwoog in deze zaak:

Indien, zoals in de onderhavige zaak, medische bijstand is ingeroepen met de bedoeling om tot een goed inzicht te komen in vragen die betrekking hebben op de aansprakelijkheid, het causaal verband en de schade dienen de daaraan verbonden kosten in beginsel te worden vergoed, voor zover het redelijk was die (medische) bijstand in te roepen en de daartoe gemaakte kosten redelijk zijn (vgl. daarvoor onder het oude recht reeds HR 3 april 1987, NJ 1988, 275, r.o. 3.2. met noot van Brunner). Dat die medische bijstand tijdens de procedure is verleend, maakt dat niet anders.

6. Er is discussie mogelijk over de vraag in hoeverre ook binnen een procedure tot het gelasten van voorlopig deskundigenbericht ruimte bestaat om de kosten van medisch advies te verhalen op de gerekwesteerde. Dat zal dan moeten langs de weg van artikel 289 Rv. Dit artikel geeft de rechter een discretionaire bevoegdheid om in een verzoekschriftprocedure een proceskostenveroorde-

ling uit te spreken.⁶ Verdedigbaar is dan dat de kosten van een door een partij ingeschakelde deskundige – zoals een medisch adviseur – behoren tot de kosten van de procesvoering;⁷ als zodanig zou de rechter ze in de proceskostenveroordeling kunnen betrekken. De advocaat van de verzoekende partij dient zich wel te realiseren dat het niet altijd verstandig is om in het verzoekschrift een kostenveroordeling te vorderen. Als daarna geen bodemprocedure volgt, kan een reeds uitgesproken kostenveroordeling er immers aan in de weg staan dat de advocaatkosten 'van kleur verschieten'⁸ en als buitengerechtelijk mogen worden aangemerkt. Daarmee doet men mogelijk zichzelf als advocaat tekort.⁹

214

Rechtbank Amsterdam 13 oktober 2005

(mr. J. Jonkers; rolnr. 314687/05.0284H).

Voorlopig deskundigenonderzoek; de deskundige die eerder op verzoek van partijen heeft gerapporteerd kan ook in VDO rapporteren.

*De deskundige heeft op verzoek van beide partijen gerapporteerd dat de knieklachten ondanks de pre-existente problematiek aan het ongeval zijn toe te schrijven. Er is geen reden om voor het voorlopig deskundigenonderzoek een andere deskundige aan te zoeken. Blijkens zijn rapportages heeft de deskundige aandacht besteed aan de pre-existente problematiek. Er zijn door de verze-
raar geen zwaarwegende procedurele bezwaren ingebracht tegen*

⁶ Een voorbeeld van een geval waarin de rechter in een procedure tot het gelasten van een voorlopig deskundigenbericht een kostenveroordeling uitsprak, is Rechtbank Utrecht 26 januari 2005, rolnr. 186388 / HA RK 04-366.

⁷ Zie G.J. Scholten in zijn noot onder HR 4 februari 1972, NJ 1972, 203. Uit het zojuist besproken vonnis van de rechtbank Arnhem valt evenwel een argument af te leiden voor de stelling dat deze kosten niet onder de proceskosten kunnen worden gerekend.

⁸ Deze uitdrukking is ontleend aan H.A. Bouman, *De kleur van rechtsbijstand*, VR 1990, nr. 10, p. 253.

⁹ Voor de niet-juridisch geschoolde lezers is hier wellicht een toelichting op zijn plaats. Een advocaat die procedeert op basis van gefinancierde rechtsbijstand, kan in het geval van een voor hem gunstige proceskostenveroordeling nooit meer aan honorarium ontvangen dan het bedrag waartoe hij op grond van de toevoeging is gerechtigd. Dat is doorgaans aanzienlijk minder dan zijn standaard uurtarief. Voor een advocaat die procedeert voor een betalende cliënt geldt min of meer hetzelfde, met dit verschil dat de cliënt hier het 'gat' moet opvullen tussen het standaard uurtarief en hetgeen de advocaat op grond van de kostenveroordeling ontvangt. Het meest voordelig, zowel voor de advocaat als de cliënt, is de buitengerechtelijke afwikkeling. Hierbij is de aansprakelijke partij gehouden de advocaatkosten van de benadeelde volledig te vergoeden, tenzij deze onredelijk zijn. Een procedure tot het gelasten van een voorlopig deskundigenbericht valt in beginsel onder het regime van de proceskostenveroordeling. Dat is anders als de vordering na het uitbrengen van het deskundigenbericht buitengerechtelijk wordt afgewikkeld; dan wordt de procedure alsnog gerekend tot de buitengerechtelijke afwikkeling en kunnen de advocaatkosten volledig op de wederpartij worden verhaald. Dit gaat naar mijn mening niet op als de verzoekende partij in de procedure al om een kostenveroordeling heeft gevraagd en deze ook is uitgesproken. Dan moet de advocaat het doen met hetgeen hij op grond van de kostenveroordeling heeft ontvangen, tenzij hij de wederpartij in het kader van de schikkingsonderhandelingen zover kan krijgen ook het meerdere te vergoeden. Dat zal zeker niet altijd lukken.

⁵ Rechtbank Arnhem 14 september 2005, LJN: AU5294.